

Список використаних джерел

1. Закон України «Про Державне бюро розслідувань» від 12 листопада 2015 р. № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#text>

2. Місія та цінності – Державне бюро розслідувань. URL: <https://dbr.gov.ua/misiya-ta-cinnosti>

*Шкварько Анастасія Анатоліївна,
студентка за ОР «Бакалавр»*

*Навчально-наукового Інституту права,
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

Науковий керівник:

*Теремцова Ніна Володимирівна,
доцентка кафедри теорії та історії права та держави
Навчально-наукового Інституту права,
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка,
кандидатка юридичних наук, доцент*

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Держава, це соціальний інститут, що здійснює управління суспільством.

Правова держава, це суверенна політична, територіальна організація влади, яка може існувати тільки в цивільному демократичному суспільстві, і базується на основі соціально-справедливого права [1].

Основними принципами правової держави є:

Верховенство права – це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Одним з проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства.

Таке розуміння права не дає підстав для його отождолення із законом, який іноді може бути й несправедливим, у тому числі обмежувати свободу та рівність особи. Справедливість – одна з основних засад права, є вирішальною

у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права. Зазвичай справедливість розглядають як властивість права, виражену, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому правопорушенню.

Право на свободу та особисту недоторканність є одним з визначальних та фундаментальних конституційних прав людини. Воно не є абсолютним і може бути обмежене, але тільки на підставах та в порядку, які чітко визначені в законі.

Право на свободу є невід'ємним та невідчужуваним конституційним правом людини і передбачає можливість вибору своєї поведінки з метою вільного та всебічного розвитку, самостійно діяти відповідно до власних рішень і задумів, визначати пріоритети, робити все, що не заборонено законом, безперешкодно і на власний розсуд пересуватися по території держави, обирати місце проживання тощо. Право на свободу означає, що особа є вільною у своїй діяльності від зовнішнього втручання, за винятком обмежень [2].

Право на свободу та особисту недоторканність, як і будь-яке інше право, потребує захисту від свавільного обмеження, для чого вимагається періодичний судовий контроль за обмеженням чи позбавленням свободи та особистої недоторканності, що має здійснюватися у визначені законом часові інтервали.

Отже, обґрунтованість застосування запобіжних заходів, пов'язаних з обмеженням права особи на свободу та особисту недоторканність, зокрема домашнього арешту та тримання під вартою, має піддаватися судовому контролю через певні проміжки часу, періодично об'єктивним та неупередженим судом на предмет перевірки наявності чи відсутності ризиків, за яких вказані запобіжні заходи застосовуються, у тому числі при закінченні досудового розслідування, коли деякі ризики вже можуть зникнути.

Розподіл влади. Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є розмежування повноважень між різними органами державної влади та недопущення привласнення повноти державної влади однією з гілок влади [3]. Здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову означає, передусім, самостійне виконання кожним органом державної влади своїх функцій і повноважень. Це не виключає взаємодії органів державної влади, в тому числі надання необхідної інформації, участь у підготовці або розгляді певного питання тощо. Однак така взаємодія має здійснюватися з урахуванням вимог [4]. Роль незалежного суду. Суди здійснюють правосуддя самостійно. Судді при здійсненні правосуддя незалежні від будь-якого впливу, нікому не підзвітні і підкоряються лише закону. Органи та посадові особи державної влади, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, громадяни та їх об'єднання, а також юридичні особи зобов'язані поважати незалежність суддів і не посягати на неї. Втручання у здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів у будь-який спосіб, неповага до суду чи суддів, збирання, зберігання, використання і

поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб з метою завдати шкоди їх авторитету чи вплинути на неупередженість суду забороняються і тягнуть кримінальну відповідальність.

Суддям забезпечується свобода неупередженого вирішення судових справ відповідно до їх внутрішнього переконання, що ґрунтується на вимогах закону.

Список використаних джерел

1. Копейчиков В. В. Проблема самоврядування і її розв'язання в західних демократіях і в Україні : лекція. Київ : НАВСУ, 2000. 32 с.

2. Теремцова Н. В. Бюджет в умовах ринкових відносин при формуванні правової держави. Тернопіль : Вектор, 2012. 288 с.

3. Теремцова Н. В. Проблема класифікації функції сучасної держави в умовах розбудови правової держави. Teremtsova N. Colloquium-journal № 33 (120), 2021. Część 3. (Warszawa, Polska). Index Copernicus 2022.

4. Процюк І. В. Поділ влади – фундаментальний принцип демократичної правової державності. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2005. Вип. 9. С. 14–24.

Шумик Ольга Мар'янівна,
здобувачка факультету № 1 ІПФПНП
Львівського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Федіна Наталія Василівна
доцентка кафедри теорії права, конституційного
та приватного права, факультету № 1 ІПФПНП
Львівського державного університету внутрішніх справ,
кандидатка юридичних наук, доцент

НАБЛИЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ В ПИТАННЯХ ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА

Проголошення Конституцією України прав і свобод людини та громадянина як найголовнішої цінності правової держави та зміна векторів щодо їх належного забезпечення, охорони й захисту на рівні держави неминує виводять на більш глибоке дослідження проблеми забезпечення прав і свобод людини та громадянина, зокрема, ефективності забезпечення цих прав органами державної влади.